

bevillning, paa det Indstandigste anbefale det til videre Behandling i Thinget. Det forekommer mig nemlig at være aldeles klart, at naar Stillingen er saaledes, som den nu er, idet vi baade have en Folketirke med en aaben Dør og fri Leilighed for de Misfornøiede til at træde ud deraf, saa er det dog fra Statens Side altid betragtet og vil blive saaledes betragtet, som om man dog skulde gjøre, hvad der var muligt, for at bevare Folketirken fremdeles, hvilket ogsaa udtrykkeligt er udtalt i vor Grundlov. Men, dersom vi da ikke ligefrem vilde gjøre, hvad der staaer i vor Magt, til at nøde Flere til at træde ud af Folketirken, fordi de af en eller anden Grund ere misfornøiede med den Præst, der er beskiftet af Staten, da er det vistnok fornødent, at der bliver givet ligesaa megen Frihed i Folketirken, som der kan nydes udenfor den; men, dersom der skal kunne være en saadan Frihed i Kirken, da er ogsaa dette Forslag, som nu foreligger, om ikke i alle Maader fyldestgjørende, saa dog i højeste Grad stiftet til at komme det imøde. Naar Forslaget indskrænker sig til, hvad det nu gjør, at det maatte være ethvert Medlem af den lutheriske Menighed tilladt i Henseende til de kirkelige Handlinger at holde sig til hvilken som helst ordineret Mand, han selv maatte ønske, da er der uægtelig herved ikke engang indrømmet saamegen Frihed, som der er tilstaaet Landets Indbyggere, der træde ud af Folketirken; thi de kunne jo naturligviis lade kirkelige Handlinger foretage af ikke ordinerede Mænd. Her forlanges altsaa i Forslaget ikke mere, end hvad der bestaaer med god kirkelig Orden; thi der bevares uægtelig kirkelig Orden, naar de vedkommende Handlinger udføres af ordinerede Mænd, saa at Alt, hvad der er talt om, at det skulde fremkalde Uorden i Kirken, havde jeg idetmindste ikke ventet udtalt af

geistlige Mænd, som maae vide, hvad Ordination har at betyde, og ligesom det nu gaaer i dette Stykke, saaledes mener jeg ogsaa, at det er af Bigtighed for os, at vi, med Hensyn til den anden Hovedside af Sagen, vende vort Blik til dem, der ere udtraadte af Folketirken; thi det forekommer idetmindste mig saaledes, at den anden Hovedside af Sagen, som egentlig fremkalder Modstand, det er Hensyn til Pengene; og nu maa jeg da spørge, om de, som ere udtraadte af Folketirken, naar de lade kirkelige Handlinger udføre ved de Præster, som de selv have antaget, virkelig betale Noget til Folketirkens Præster, som de have forladt, om vi ikke ligefrem i Grundloven have en Bestemmelse, som gaaer ud paa, at de ikke behøve at offere til dem, naar de ikke ville have med disse Folk at gjøre, og det er viseligen og reteligen saaledes bestemt i Grundloven, og ikke engang i dette Stykke skulde de besværes med at give Offer til dem, som de ikke ville have Noget at bestille med. Dersom altsaa Geistligheden vil staae paa, at Folk skulde blive ved at tvinges dertil i Folketirken, saa kunde de derved nøde Flere til at træde ud, og de, som træde ud, behøve ikke at blive Gjendøbere eller Mormoner; de kunne meget godt danne sig til en fri lutherisk Menighed udenfor Folketirken, og, dersom der skulde danne sig en saadan, saa vilde de Herrer Geistlige, der see saameget paa Pengene, maaskee komme til at føle, at det vil ganske anderledes svie til dem, end naar der blot tales om en saadan Frihed, som i nærværende Forslag, til at kunne holde sig til en anden Præst, der er ordineret, men dog i selve Folketirken. Det samme gjælder nu ogsaa om den Indvending, at, dersom der blev givet en Saadan Frihed, saa havde man ingen Sikkerhed for, at Kirkebøgerne kunde blive rigtig sorte.